

Man bør herefter afholde sig fra et egentligt forbud mod foreningsvedtagelser, der binder alle og i stedet indskrænke sig til at foreskrive simpel anmeldelse, hvorved man jo stadig bevarer muligheden for at skride ind overfor sådanne — alle medlemmer af en forening forpligtende — aftaler, der skønnes i utilbørlig grad at tilsidesætte hensynet til den enkelte.

Det er som allerede foran anført unionens opfattelse, at samtlige bestemmelser, som findes i den nugældende prisaftalelov, men som stammer fra lovgivningen under og efter sidste krig, må udgå af en permanent monopollovgivning. Dette gælder således §§ 10 og 11 samt visse dele af § 9, stk. 2. Det gælder endvidere reglen i § 6, stk. 4, som kommissionen kun efter indstilling fra prismyndighederne er gået med til at foreslå opretholdt, jfr. betænkningens side 92.

Dansk Textil Union kan ikke tiltræde opretholdelsen af den nugældende lovs § 8, stk. 3. Kalkulationer tager under normale forhold i forvejen kun hensyn til de nødvendige omkostninger, og virksomhedernes samlede økonomiske stilling, der ofte ikke har direkte relation til produktionen eller forhandlingen af den bestemte vare, sagen vedrører, men som afhænger af uhyre mange forhold, må derfor selvsagt lades ude af betragtning.

Unionen må modsætte sig, at myndighederne skulle have adgang til hos virksomhederne at kræve regnskabsoplysninger og driftsstatistik i en speciel form. Enhver virksomhed må være berettiget til at give de pågældende oplysninger i den form, hvori de umiddelbart foreligger.

I denne forbindelse skal man foreslå, at der tilvejebringes hjemmel for at refundere virksomhederne afholdte, nødvendige udgifter, der påføres dem ved de af kontrolmyndighederne foranstaltede undersøgelser.

Efter disse udtalelser om de materielle regler, som kommissionen foreslår, skal unionen tillade sig at fremkomme med nogle bemærkninger vedrørende betænkningens forslag om anke af kontrolrådets afgørelser og om domstolskontrollen.

Unionen er enig i, at ankeudvalget bør have den endelige administrative afgørelse af sager om konkurrencebegrænsning og monopol, således at politiske hensyn ved afgørelsen af sådanne sager udelukkes.

Unionen kan derimod ikke være enig med kommissionen i, at borgerne ikke skulle have adgang til at bringe rådets og ankeudvalgets afgørelser ind for de almindelige domstole. De indgreb, der her er tale om, kan være af afgørende betydning for den enkeltes eksistens, ja for trivselen af hele erhverv, og på sådanne områder kan intet argument hentes fra det faktum, at administrationen normalt ikke er underkastet domstolskontrol, hvor der er tale om afgørelser, der hviler på et skøn hos forvaltningen. Det er en regel, der måske kunne forsvares i et samfund, hvor administrationen ikke havde afgørelsen i livsvigtige spørgsmål, men i vore dage kan et sådant formelt synspunkt ikke tillægges afgørende vægt, hvilket også fremgår af den stærke tendens, der netop i de senere år har været til at kræve kontrol med forvaltningen, hvadenten dette skulle ske igennem folketinget og dets ombudsmand eller gennem domstolene. Heller ikke det synspunkt, at domstolene ikke er i besiddelse af den fornødne specialkundskab, kan have afgørende betydning. Dels træffer domstolene hver dag afgørelser på områder, der kræver specialviden af meget kompliceret natur. Dels kunne man tænke sig, at kompetencen i monopolsager i første domstolsinstans henlagdes til sø- og handelsretten, der jo har ganske særlige forudsætninger for at kunne bedømme problemer af den omhandlede art.

Når kommissionen endelig nævner, at det er langt hurtigere og billigere at benytte sig af ankeudvalget end af de almindelige domstole, kan dette ikke have relevans overfor hensynet til den enkeltes ret til den videst mulige beskyttelse overfor eventuelle administrative overgreb.

I denne forbindelse kan det også nævnes, at administrative domstoles afgørelser erfaringsmæssigt kun i ringe omfang indbringes for de almindelige domstole. I de få tilfælde, hvor trang hertil foreligger, bør der også være mulighed herfor, og hensynet til afgørelsens hurtighed og billighed spiller i disse tilfælde ingen væsentlig rolle.

Det må herefter henstilles, at der gives mulighed for domstolskontrol indenfor den påtænkte lovs område.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt anke til ankeudvalget og indbringelse af sager for domstolene skal have opsættende